

DE BAKERMAT

Aooi Aart van Donkersgoed, Voorzitter Vereniging Onderofficieren en Oud-onderofficieren van de Verbindingsdienst

Er is mij als voorzitter van de Vereniging Onderofficieren en oud Onderofficieren van de Verbindingsdienst (VOOV) verzocht een bijdrage te leveren aan de Intercom met als thema: Het wensbeeld voor de nieuwe School Verbindingsdienst. Het zal een verhaal zijn over gevoel, beleving en traditie en niet over feiten, voordelen en nadelen van de nieuwe School Verbindingsdienst.

Aan de slogan: Amersfoort, een nieuwe bakermat voor het Regiment Verbindingstroepen, moet ik nog even wennen. Natuurlijk is dit de realiteit en zou ik misschien wel blij moeten zijn dat er besloten is de school bij mij in de buurt te situeren. Maar het gevoel bekruipt me, dat er wederom een stuk van mijn geschiedenis weggesneden is.

GEVOEL

Een beetje hetzelfde gevoel als wanneer je ouders verhuisd zijn omdat het huis te groot werd toen alle kinderen de deur uit waren. Je komt nog steeds thuis maar het gevoel is weg. Laatst was ik op bezoek bij de nieuwe School Verbindingsdienst – overigens een prachtig gebouw – maar alle mooie lokalen ten spijt, het gevoel was er niet. Nu zal een deel van dat gevoel veroorzaakt zijn door de nog niet uitgekakte verhuisdozen, maar de belangrijkste oorzaak moet misschien gevonden worden in het feit dat er nog geen herinneringen verbonden zijn aan het gebouw en de Bernhardkazerne. De herinneringen zullen dus nog opgedaan moeten worden. Daarentegen heeft Ede voor mij, en waarschijnlijk voor velen, vele herinneringen. Zowel als leerling en als instructeur is daar menig uurtje doorgebracht met als gevolg vele herinneringen. Terugkijkend waren dat deels herinneringen die me eerder niets zeiden, maar nu ik wat ouder ge-

worden ben, stiekem ongemerkt toch belangrijk zijn geworden. Het Veteranenplein is daar een mooi voorbeeld van. Vroeger kwam je alleen functioneel op het plein, voor mij toentertijd als aspirant-onderofficier onbegrijpelijk dat ik me er ooit druk over zou maken, maar nu doet het mij pijn als ik daar auto's geparkeerd zie staan voor een of andere receptie. Helaas moeten we het nog een poosje zonder nieuw Veteranenplein stellen. Het plein staat nu nog vol bomen, maar bovenal zonder onze leeuw. De laatste is natuurlijk cruciaal voor het gevoel. Ik hoop van ganser harte dat dit nieuwe Veteranenplein hetzelfde gevoel weet voort te brengen als het oude. De herdenking gevallen van de Verbindingsdienst zou een mooi begin kunnen zijn. Dit is uiteindelijk een van onze tradities.

TRADITIE

Volgens Wikipedia betekent traditie overigens het volgende: Een traditie (*Latijn: tradere, overleveren*) is een gewoonte qua *visie* of manier van doen die vaak al jaren, eeuwen of millennia leeft onder een bepaald volk of een bepaalde bevolkingsgroep. Want laten we wel zijn, deze traditie moet in ere gehouden worden, al vraag ik me wel of hoe onze veteranen dit beleven. Is er nog steeds sprake van dezelfde beleving of voelt het toch anders vanwege de nieuwe locatie. Ik ga er

zeker bij zijn (u toch ook?) en als ik er dan toch ben ga ik die vraag maar eens stellen aan een veteraan. Ik zelf ben er van overtuigd dat ons nieuwe plein de link gaat worden tussen het oude en het nieuwe. Al ben ik bang dat voor een groot aantal oudgedienden het wel even zal duren voordat het nieuwe plekje voelt als het oude vertrouwde plekje aan de Kazernelaan te Ede.

BAKERMAT

Ik hoop van ganser harte dat het gevoel dat ik met de oude bakermat heb, toch nog met een verhuisdoos mee verhuist naar de nieuwe School Verbindingsdienst, tevens hoop ik dat de nieuwe mannen en vrouwen van het Regiment vinden dat ik niet zo moet zeuren over de oude locatie van het Regiment maar blij moet zijn met de nieuwe locatie te Amersfoort. Ik hoop dan ook binnenkort mooie verhalen en anekdotes te horen van de nieuwere lichten over hun bakermat. Sorry, onze (nieuwe) bakermat.

